

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 76/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. februára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej Advokátskou kanceláriou – Ján Buroci, s. r. o., Za Šestnástkou 17, Spišská Nová Ves, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Buroci, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8 Cdo 132/2018-536 z 18. septembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 8 Cdo 132/2018-536 z 18. septembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na Okresnom súde Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby bytu. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 251/2016-301 z 19. decembra 2016 žalobu sťažovateľky zamietol. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) ako odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie svojím rozsudkom sp. zn. 9 Co 124/2017 z 19. decembra 2017 potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením ako procesne neprípustné odmietol.

3. Obsahom ústavnej sťažnosti sťažovateľky je námietka arbitrárnosti a svojvoľnosti napadnutého uznesenia, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľky ako neprípustné, hoci v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 7 Cdo 481/2014, na ktorú sťažovateľka poukazovala, sa najvyšší súd dovolaním po vecnej stránke zaoberal, hoci ho zamietol. Značnú časť ústavnej sťažnosti tvorí citácia odôvodnenia dovolania sťažovateľky, z ktorého vyplýva, že sťažovateľka namietala, že odvolací súd sa riadil právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným vo veci pod sp. zn. 7 Cdo 481/2014 napriek tomu, že vo veci sťažovateľky išlo o iné skutkové okolnosti. V rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 481/2014 zo 4. novembra 2015 najvyšší súd vyslovil, že *„Akékoľvek porušenie zákona o dobrovoľných dražbách nie je dostatočným dôvodom na určenie neplatnosti dražby, ale relevantné je len také porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktorým je zároveň osoba aj dotknutá na svojich právach.“*. Najvyšší súd v uvedenej veci posudzoval nedoručenie oznámenia o dražbe správcovi dane z nehnuteľností a túto okolnosť považoval, za skutkového stavu preukázaného v konaní, bez právneho významu vo vzťahu k žalobcom. Vo veci sťažovateľky však išlo o nesplnenie povinnosti dražobníka bez zbytočného odkladu zaslať oznámenie o dražbe Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky na zverejnenie v Obchodnom vestníku podľa § 17 ods. 3 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dražbách“), čo považovala sťažovateľka za oveľa závažnejšie porušenie ustanovení zákona o dražbách, čo však odvolací súd nezohľadnil.

4. Na základe uvedeného dôvodu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu.

II.

Relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

11. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý odmietol sťažovateľkou podané dovolanie ako neprípustné, pretože nezistil naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

15. Vychádzajúc z obsahu ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta arbitrárnosť napadnutého uznesenia, ústavný súd v rámci predbežného prerokovania podrobil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu prieskumu z ústavne významných hľadísk, pričom sa sústredil na posúdenie, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s dovolacou námietkou sťažovateľky, ktorou odôvodňovala prípustnosť dovolania z dôvodu existencie vady odvolacieho konania upravenej v § 421 ods. 1 písm. a) CSP, eventuálne aj vady podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. V súvislosti s preskúvaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje v prvom rade na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí v zásade do výlučnej právomoci najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vo svojej podstate otázkou zákonnosti a spôsob jej riešenia sám osebe nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv (napr. II. ÚS 324/2010).

17. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyšší súd poukázal na podstatu a charakter dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku (body 7 až 11 odôvodnenia napadnutého rozsudku, pozn.) akcentujúc zmenu právnej úpravy v tejto oblasti. Najvyšší súd sa vyjadril aj k spôsobu uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania, ktoré sťažovateľka súbežne odôvodnila podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a eventuálne aj podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP a v tejto súvislosti poukázal na právne závery vyjadrené najvyšším súdom v iných veciach, podľa ktorých je uplatnenie oboch citovaných dôvodov prípustnosti dovolania z logiky veci vylúčené, keďže podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ide o prípad, keď právna otázka ešte nebola v praxi dovolacieho súdu riešená. Najvyšší súd sa následne zaoberal charakteristickými znakmi, ktoré musí právna otázka spĺňať na to, aby bola relevantná z hľadiska jej právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd skonštatoval, že významným znakom takejto právnej otázky je jej zásadný právny význam, teda význam takejto otázky nielen pre konkrétnu prerokovávanú vec, ale aj jej význam z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov a judikatúrnej činnosti najvyššieho súdu, ktorého úlohou je zjednocovať právne názory všeobecných súdov. Sleduje sa tým zámer, aby vyriešenie takejto právnej otázky prispelo k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. K veci, ktorej sa dovolanie týkalo, uviedol, že *„posúdenie otázky, či a aké porušenie zákona o dobrovoľných dražbách má intenzitu relevantnú z hľadiska porušenia práv osoby dotknutej dobrovoľnou dražbou spočíva v každom jednotlivom prípade (v každom jednotlivom civilnom sporovom konaní) na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych a v iných prípadoch sa spravidla už*

nevyskytujúcich skutkových okolnostiach, ktoré sú svojou povahou jedinečné a neopakovateľné. Podľa presvedčenia dovolacieho súdu takáto individuálna otázka ani nemôže mať znaky zásadného právneho významu.

Pokiaľ teda odvolací súd, stotožňujúc sa so súdom prvej inštancie, mal v okolnostiach prípadu za to, že skutočnosť, že oznámenie o dražbe bolo zverejnené v Obchodnom vestníku 2. júna 2016, t. j. 21 dní po jeho uverejnení v registri dražieb, nemalo za následok významné porušenie práv žalobkyne, neodklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K tomu dovolací súd navyše poznamenáva, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplynulo, že neskoršie zverejnenie oznámenia o dražbe v Obchodnom vestníku než v registri dražieb, ale 20 dní pred samotnou dražbou, nemalo za následok nižšiu informovanosť verejnosti o dražbe, keď sa jej zúčastnilo 15 záujemcov.“

Na podklade uvedeného najvyšší súd uzavrel, že námietka sťažovateľky o tom, že právny záver odvolacieho súdu v preskúmvanej veci, vychádzajúci zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, je neopodstatnená a sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

18. V zmysle § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [písm. a)], ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená [písm. b)] alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [písm. c)].

Podľa § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa § 432 ods. 2 CSP dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

19. Podľa citovanej právnej úpravy regulujúcej prípustnosť dovolania, ako aj spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 CSP by dovolateľ mal a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a c) uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017).

Ústavný súd konštatuje, že dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd v rozhodnutiach, ktoré boli zverejnené ako súdne rozhodnutia zásadného významu v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

20. Jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Predvídateľnosťou rozhodovania sa naplňuje materiálne chápanie právneho štátu a vylučuje sa priestor pre prípadnú svojvôľu. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

21. Súd sa pri prejednávaní a rozhodovaní určitej veci nemusí stotožniť s judikátom najvyššieho súdu vydaným v skutkovo a právne obdobnej veci, je však nevyhnutné, aby svoj odlišný právny názor argumentačne (kriticky) konfrontoval v odôvodnení rozhodnutia a dostatočne vysvetlil, prečo sa nebolo možné stotožniť s konkrétnym judikátom. Je potom úlohou dovolacieho súdu, ak sú dôvody prípustnosti z tohto pohľadu dovolateľom uvedené, t. j. predpokladá sa, že dovolateľ „presvedčí“ odvolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, aby tento odklon, ak bude považovať za preukázané, že dovolanie je prípustné, z hľadiska právneho posúdenia veci vyriešil.

22. Dovolateľ preto musí v dovolaní presne uviesť, ktorý konkrétny judikát (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky) nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí [k tomu bližšie pozri ŠTEVČEK, M., FICOVÁ, S., BARICOVÁ, J., MESIARKINOVÁ, S., BAJÁNKOVÁ, J., TOMAŠOVIČ, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 1380 – 1386.].

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že dovolanie sťažovateľky sa pre nedostatok vymedzenia dovolacieho dôvodu (odôvodnenia) javilo už prima facie ako dovolanie, pri ktorom nie sú splnené procesné podmienky pre preskúmanie jeho prípustnosti a ktoré preto najvyšší súd ako súd dovolací môže odmietnuť bez toho, aby došlo k jeho vecnému prejednaniu, teda bez uskutočnenia meritórneho dovolacieho prieskumu [§ 447 písm. f) CSP]. Ťažisková námietka obsiahnutá v dovolaní sťažovateľky totiž spočívala v nesúhlase s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý, stotožňujúc sa s názorom vysloveným súdom prvej inštancie, nepovažoval oneskorené zverejnenie oznámenia o dražbe v Obchodnom vestníku za dostatočný dôvod na určenie neplatnosti dražby. Poukázal pri tom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7 Cdo 481/2014 zo 4. novembra 2015, v ktorom najvyšší súd vyslovil, že *„Akékoľvek porušenie zákona o dobrovoľných dražbách nie je dostatočným dôvodom na určenie neplatnosti dražby, ale relevantné je len také porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktorým je zároveň osoba aj dotknutá na svojich právach.“*. V okolnostiach danej veci išlo o nedoručenie oznámenia o dražbe správcovi dane z nehnuteľností a túto okolnosť považoval najvyšší súd, za skutkového stavu preukázaného v konaní, bez právneho významu vo vzťahu k žalobcom. Ústavný súd poznamenáva, že právnou otázkou, pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, sťažovateľka len formálne označila za dôvod prípustnosti dovolania, aj keď v skutočnosti išlo o námietku nesúhlasu s právnym posúdením veci odvolacím súdom, ktorý sa nielenže neodklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale práve naopak, sa jej pridržal.

24. Po preskúmaní napadnutého uznesenia tak ústavný súd zistil, že najvyšší súd veľmi zodpovedne, výstižne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sťažovateľkou

prednesená právna otázka nezodpovedá otázke, ktorej vyriešenie má na mysli § 421 ods. 1 CSP.

25. Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd zastáva názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nie je arbitrárne ani svojvoľné, pričom právne závery, ktoré najvyšší súd zaujal k uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania, sú vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnené a zodpovedajú obsahu a zmyslu právnych noriem, ktoré najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní aplikoval. Ústavný súd preto nemá dôvod do napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zasahovať.

26. Ústavný súd tak dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu neobstoja, a preto ústavnú sťažnosť namietajúcu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. februára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu